

Arrest

nr. 263 034 van 27 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 8 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 mei 2021.

Gelet op de beschikking van 16 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”,”

waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 18 augustus 2009 vermoordde verzoeker A. G., de man van zijn halfzus A. langs moederszijde. A. G. mishandelde A. en haar kinderen. Verzoeker kreeg een gevangenisstraf voor de moord op A. G.. In maart 2019 kwamen verzoekers vrouw en kinderen naar België en op 13 maart 2019 dienden zijn echtgenote en meerderjarige zoon J. een verzoek om internationale bescherming in. Hijzelf kwam vervroegd vrij in mei 2019 en vertrok eveneens naar België. Verzoeker diende aan de grens een eerste verzoek om internationale bescherming in op 1 juni 2019. In het kader van zijn eerste verzoek verklaarde hij dat de familie G. bloedwraak wil nemen op hem en zijn zonen. In de loop van de jaren werden drie verzoeningspogingen ondernomen, doch allen tevergeefs. Op 1 juli 2019 nam het Commissariaat-generaal een weigeringsbeslissing inzake het verzoek van verzoeker, zijn echtgenote en zijn zoon. Zij hadden immers niet aannemelijk gemaakt voor de problemen met de familie G. geen of onvoldoende beroep te kunnen doen op de Albanese beschermingsmodaliteiten. Op 16 juli 2019 werd het door verzoeker ingediende beroep door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest met nummer 224 023.

Op 22 juli 2019 diende verzoeker, zonder België te hebben verlaten, vanuit het transitcentrum Caricole, een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij hield vast aan zijn verklaringen in het kader van zijn eerste verzoek en legde een kopie neer van een verklaring van de vereniging van vredesmissionarissen en verzoening van Albanië. Op 26 juli 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal het volgend verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing. In augustus 2019 werd verzoeker gerepatriëerd naar Albanië. Op 27 februari 2020 werd bij arrest met nummer 233 183 het beroep ingediend door verzoekers echtgenote en zoon J. in het kader van hun eerste verzoek door de Raad verworpen. Na verzoekers repatriëring verbleef hij een tweetal weken in Albanië en nadien vertrok hij naar Montenegro, waar hij ongeveer negen en een halve maand verbleef. Nadien keerde hij terug naar Albanië om zijn zieke moeder te bezoeken. Verzoeker verbleef tien dagen in Albanië en kwam vervolgens per bus naar België. Op 28 september 2020 diende zijn zoon J., die sinds zijn eerste verzoek België niet verlaten heeft, een volgend verzoek om internationale bescherming in.

Op 23 oktober 2020 diende verzoeker huidig, derde, verzoek om internationale bescherming in. Op diezelfde dag diende ook zijn echtgenote, die samen met de kinderen de hele tijd in België gebleven is, een volgend verzoek om internationale bescherming in. Hij verklaarde in het kader van onderhavig verzoek dat hij nog steeds niet kan leven in Albanië. De verzoeningscommissie bezocht de tegenpartij en deze is nog steeds niet bereid tot een verzoening. Verzoeker beweerde verder dat hij in Albanië geen bescherming kan krijgen van de politie, omdat de tegenpartij geen schrik heeft van de politie en de Kanun er nog bestaat. Verzoeker legde geen nieuwe documenten neer.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het formuleren van algemene beweringen en kritiek op de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

4.1. Verzoeker betoogt, na een theoretische uiteenzetting te hebben gegeven, dat de mogelijkheid moet bestaan dat "een eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid" kan worden hersteld door de nieuwe verklaringen en documenten die hij overmaakt, en meent dat de commissaris-generaal dit uitgangspunt niet deelt doordat hij uitgebreid verwijst naar de eerdere beslissingen die definitief geworden zijn.

De Raad wijst er echter op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op pertinente wijze aangeeft: "Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een weigeringsbeslissing omdat u niet concreet aantoonde dat er u geen beschermingsmogelijkheden ter beschikking staan in Albanië. Het door u ingediende beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Uw tweede verzoek werd niet in overweging genomen, aangezien u zich louter baseerde op dezelfde verklaringen die u reeds bij uw eerste verzoek afgelegd had en het door u neergelegde document geen ander licht kon werpen op de eerste weigeringsbeslissing, waaruit bleek dat u zich tot de Albanese beschermingsmodaliteiten kan wenden. U ging tegen deze beslissing niet in beroep. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt."

waarna hij vaststelt “Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element of feit in uw dossier voorhanden.”

Gelet op het feit dat de desbetreffende beslissing van de commissaris-generaal in het kader van een vorig verzoek om internationale bescherming niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werd aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, moet deze inderdaad als vaststaand worden beschouwd. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze niet van dien aard dat zij afbreuk doen aan de gedane vaststellingen.

De Raad benadrukt in dit kader en waar verzoeker betoogt dat hij de mogelijkheid moet hebben “de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid” te herstellen door het bijbrengen van nieuwe verklaringen en documenten, dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens “nieuw” zijn in de zin dat zij “de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt”, m.a.w. of ze van dien aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt in zijn verzoekschrift, blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker in het kader van huidig verzoek bijgebrachte elementen en documenten, en op gedetailleerde wijze heeft uiteengezet om welke reden deze niet worden aanvaard. De commissaris-generaal stelt vast: “U heeft immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd die betrekking hebben op uw asiolverzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, met name dat u in bloedwraak verkeert, dat de tegenpartij niet bereid is tot een verzoening en dat u vreest dat uw kinderen, ofschoon zij niet rechtstreeks bedreigd werden, in het kader van deze bloedwraak vermoord zullen worden (verklaring DVZ d.d. 17 november 2020, vraag 16, 19). Ook uw bewering dat u in Albanië geen bescherming kan krijgen, omdat de tegenpartij geen schrik heeft van de politie en de Kanun nog bestaat (verklaring DVZ d.d. 17 november 2020, vraag 23), werd reeds op bestendige wijze weerlegd in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Bovendien dient nog gewezen te worden op de vaststelling dat uw houding niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat u, na een verblijf van meer dan negen maanden in Montenegro, vrijwillig naar Albanië terugkeerde om uw zieke moeder te bezoeken (verklaring DVZ d.d. 17 november 2020, vraag 15). Deze vaststelling ondermijnt de ernst van uw vrees op danige wijze.”

Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift de gebeurtenissen, bouwt hierop verder en voegt stukken in die zin toe aan zijn verzoekschrift. Hierdoor en door in zijn verzoekschrift nogmaals aan te halen dat hij erop wees dat hij geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten, dat hij vreest voor zijn leven en dat van zijn zonen door een gebrek aan bescherming vanuit de nationale overheid en te stellen dat de verzoeningscommissie geen oplossing bood, gaat verzoeker voorbij aan de vaststaande beoordeling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Albanese staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Waar verzoeker aanhaalt dat hij het standpunt betwist en meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de werkelijke situatie van politie en justitie in Albanië, wijst de Raad erop, zoals ook de commissaris-generaal doet, dat er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorige verzoeken om internationale bescherming openstaan en dat de beoordeling ervan vaststaat. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. De Raad benadrukt dat in het arrest met nummer 224 023 van 16 juli 2019 werd geoordeeld: “Hoe dan ook blijkt uit de overige verklaringen van verzoeker en zijn echtgenote dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optraden tegen A.G. en zijn familieleden. Zo werd er jegens A.G. een beschermingsbevel uitgereikt in hoofde van verzoekers halfzus (notities verzoeker,

p. 21), werd de zoon van A.G. veroordeeld tot een gevangenisstraf (notities verzoeker, p. 15; notities echtgenote, p. 18) en werd een broer van A.G. gearresteerd en opgesloten (notities echtgenote, p. 24). Hieruit kan enkel worden afgeleid dat de beweringen van verzoeker over de connecties van de familie G. bij de Albanese autoriteiten genuanceerd moeten worden en dat er niet zonder meer kan worden besloten dat de politie niet zou optreden tegen de acties van de familie G. in het kader van de bloedwraak." Verzoeker kan in zijn verzoekschrift door het voeren van een algemeen betoog over de aanwezigheid van corruptie en het bekritisieren van de beschermingsmogelijkheden dan ook niet overtuigen. De Raad voegt nog toe dat verwijzingen naar algemene informatie, die verzoeker ook voegt bij het verzoekschrift, niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoeker slaagt er verder niet in zijn terugkeer naar Albanië te vergoelijken. Dat zijn terugkeer naar zijn zieke moeder zeer kortstondig zou zijn geweest waarbij hij binnenbleef en niet voor het raam zou zijn gaan staan, werpt hier geen ander licht op. Verzoekers houding klemt inderdaad met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten.

Verzoeker hekelt nog dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

De Raad besluit dat verzoeker slechts een algemeen herhalend betoog voert en in wezen slechts aangeeft een andere mening te zijn toegedaan waarbij hij zowel de reeds vaststaande beoordelingen als de concrete vaststellingen in de bestreden beslissing uit het oog verliest, hetgeen niet volstaat om de pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. Het weze herhaald dat het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter verder borduurt op hetzelfde relaas en in dezelfde zin stukken toevoegt, hier niets aan wijzigt en op zich niet van aard is afbreuk te doen aan het vastgestelde. Verzoeker slaagt er niet in nieuwe elementen aan te voeren in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor internationale bescherming.

4.2. In de mate dat verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot de beoordeling of onderhavig verzoek om internationale bescherming nieuwe elementen bevat die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3

van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

5. *Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.*"

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij al eerder werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst en dat zij toen naar Montenegro vertrok aangezien het absoluut niet veilig is voor haar in Albanië. De verzoekende partij wijst erop dat dit dus geen volgend verzoek is en dat zij moest gehoord worden, minstens diende de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te motiveren waarom hij het niet nodig vond om haar te horen. Zij meent dan ook dat de beslissing moet geannuleerd worden. Voorts wijst de verzoekende partij erop dat de bloedwraak waar zij het slachtoffer van is nog altijd actueel is. Zij benadrukt dat er voor haar geen bescherming is gelet op de corruptie en de vaststelling dat de familie zich niet zal laten tegenhouden door de politie. De verzoekende partij vervolgt dat zij inderdaad een zeer korte periode terugkeerde naar Albanië omdat haar moeder ziek was. Tot slot wijst zij erop dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de termijn waarbinnen hij moet beslissen niet heeft gerespecteerd.

4.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting uiteenzet dat zij al eerder werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst, dat zij toen naar Montenegro vertrok aangezien het absoluut niet veilig is voor haar in Albanië en stelt dat onderhavig verzoek dus niet als een volgend verzoek kan worden beschouwd, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de definitie van een volgend verzoek om internationale bescherming ook betrekking heeft op het verzoek om internationale bescherming dat wordt ingediend door een vreemdeling die tussen zijn vorig verzoek en zijn nieuw verzoek is teruggekeerd of beweert te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en die opwerpt dat hij daar nieuwe feiten van vervolging heeft ondergaan. De definitie van "*volgend verzoek*" in artikel 2, q) in de richtlijn 2013/32/ EU voorziet geen uitzonderingen voor een terugkeer naar het land van herkomst en het enige criterium in deze definitie vormt de vraag of er al dan niet een "*definitieve beslissing*" over een vorig verzoek is genomen (Memorie van toelichting, *Parl. St.* Kamer 2016-2017, nr.

2548/001, p.23-24). Het feit dat de verzoekende partij terugkeerde naar haar land van herkomst verhindert derhalve niet dat het nieuwe verzoek kan beschouwd worden als een volgend verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Verder herneemt de Raad, waar de verzoekende partij ter terechtzitting haar betoog vervolgt met het standpunt dat zij moest gehoord worden en dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen minstens diende te motiveren waarom hij het niet nodig vond om haar te horen, volgende gronden van voormelde beschikking: *“Verzoeker hekelt nog dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken van verzoeker een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (verklaring volgend verzoek). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.”* (eigen onderlijning).

De verzoekende partij gaat hier aldus, door eerdere verzuchtingen te herhalen, geheel aan voorbij, minstens dient te worden vastgesteld dat zij er niet in het minst *in concreto* op ingaat en geen concrete elementen bijbrengt die aan het voorgaande afbreuk doen.

4.3. Eenzelfde vaststelling dringt zich op waar de verzoekende partij ter terechtzitting betoogt dat de bloedwraak waar zij het slachtoffer van is nog altijd actueel is en waar zij benadrukt dat er voor haar geen bescherming is gelet op de corruptie en de vaststelling dat de familie zich niet zal laten tegenhouden door de politie, evenals waar zij stelt dat zij inderdaad een zeer korte periode terugkeerde naar Albanië omdat haar moeder ziek was. De Raad herneemt in het licht dit betoog volgende gronden van voormelde beschikking:

“Verzoeker herhaalt in zijn verzoekschrift de gebeurtenissen, bouwt hierop verder en voegt stukken in die zin toe aan zijn verzoekschrift. Hierdoor en door in zijn verzoekschrift nogmaals aan te halen dat hij erop wees dat hij geen beroep kan doen op de Albanese autoriteiten, dat hij vreest voor zijn leven en dat van zijn zonen door een gebrek aan bescherming vanuit de nationale overheid en te stellen dat de verzoeningscommissie geen oplossing bood, gaat verzoeker voorbij aan de vaststaande beoordeling dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat de Albanese staat geen bescherming kan of wil bieden tegen de beweerde vervolging of ernstige schade. Waar verzoeker aanhaalt dat hij het standpunt betwist en meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de werkelijke situatie van politie en justitie in Albanië, wijst de Raad erop, zoals ook de commissaris-generaal doet, dat er geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot zijn vorige verzoeken om internationale bescherming openstaan en dat de beoordeling ervan vaststaat. Verzoeker kan onderhavig beroep niet aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming, die definitief zijn geworden. De Raad benadrukt dat in het arrest met nummer 224 023 van 16 juli 2019 werd geoordeeld: “Hoe dan ook blijkt uit de overige verklaringen van verzoeker en zijn

echtgenote dat de Albanese autoriteiten wel degelijk optraden tegen A.G. en zijn familieleden. Zo werd er jegens A.G. een beschermingsbevel uitgereikt in hoofde van verzoekers halfzus (notities verzoeker, p. 21), werd de zoon van A.G. veroordeeld tot een gevangenisstraf (notities verzoeker, p. 15; notities echtgenote, p. 18) en werd een broer van A.G. gearresteerd en opgesloten (notities echtgenote, p. 24). Hieruit kan enkel worden afgeleid dat de beweringen van verzoeker over de connecties van de familie G. bij de Albanese autoriteiten genuanceerd moeten worden en dat er niet zonder meer kan worden besloten dat de politie niet zou optreden tegen de acties van de familie G. in het kader van de bloedwraak." Verzoeker kan in zijn verzoekschrift door het voeren van een algemeen betoog over de aanwezigheid van corruptie en het bekritisieren van de beschermingsmogelijkheden dan ook niet overtuigen. De Raad voegt nog toe dat verwijzingen naar algemene informatie, die verzoeker ook voegt bij het verzoekschrift, niet volstaan om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, of dat het hem in het land van herkomst aan nationale bescherming ontbeert. Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, door louter op algemene wijze te verwijzen naar algemene informatie, geheel in gebreke (cf. RvS 9 juli 2003, nr. X; RvS 15 december 2004, nr. X).

Verzoeker slaagt er verder niet in zijn terugkeer naar Albanië te vergoelijken. Dat zijn terugkeer naar zijn zieke moeder zeer kortstondig zou zijn geweest waarbij hij binnenbleef en niet voor het raam zou zijn gaan staan, werpt hier geen ander licht op. Verzoekers houding klemt inderdaad met de houding van een persoon die beweert uit vrees voor zijn leven zijn land te hebben verlaten." (eigen onderlijning).

De verzoekende partij komt met het aanhalen van voormelde elementen ter terechtzitting in wezen dan ook niet verder dan het louter herhalen van eerder aangebrachte argumentatie, waarop in voormelde beschikking reeds werd geantwoord. De verzoekende partij slaagt er hierdoor dan ook niet in concrete elementen aan te brengen die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in voormelde beschikking werd aangegeven.

4.4. In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting, waar zij betoogt dat de termijn waarbinnen de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet beslissen niet heeft gerespecteerd, doelt op het overschrijden van de in artikel 57/6, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van tien werkdagen, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat het dossier werd overgemaakt aan en op 20 november 2020 werd ontvangen door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zodat voormelde termijn door het nemen van de bestreden beslissing op 26 november 2020 wel degelijk werd gerespecteerd.

4.5. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er, in tegenstelling tot hetgeen de verzoekende partij voorhoudt ter terechtzitting, geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS